

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Надя Димитрова,
Старша медицинска сестра на Консултативно-диагностичния блок
в УМБАЛ "Д-р Георги Странски" - гр. Плевен и
Председател на Регионална колегия на БАПЗГ - гр. Плевен:
ПРЕДИЗВИКВАМ СЕБЕ СИ

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Надя Димитрова:

Име: Надя Александрова Димитрова

Възраст: 55 години

Образование: Медицинска сестра (общ профил), магистър "Управление на здравните грижи", "Право" - Юридически факултет на ВТУ "Св.Св. Кирил и Методий"

Месторабота: Старша медицинска сестра на Консултативно-диагностичен блок в УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ - гр. Плевен

Трудов стаж: 29 години

Професионална квалификация: Множество курсове, свързани с основната професия. Бизнес администрация. Участие в програма НОРЕ-2009 г.

Девиз: "Вярвам в доброто!"

Хобита: Народни танци, литература, пътуване сред природата.

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Предизвиквам себе си - да помогна за промяната на нашето нетърпимо „тук и сега" към по-добро. Защо трябва да е предизвикателство да работиш в собствената си държава? Кога се превърна в предизвикателство? За мен, когато започнах да работя като медицинска сестра, беше желание да помагам на хората. Започнах през 1989 г. като медицинска сестра - общ профил със средно специално образование. Никога няма да забравя първия си работен ден с невероятния човек и професионалист - проф. Ганчев. Той се отнесе с уважение към мен и моите задължения.

Постепенно през годините, убедена за себе си, че за да успееш в една професия, трябва да се усъвършенстваш непрекъснато, особено с голяма сила това важи за нашата професия, стигнах до магистър „Здравни грижи", старша медицинска сестра, хоноруван преподавател към МУ Плевен и организационно - председател на Регионална колегия на БАПЗГ - Плевен. Целият този път за мен беше желание, удоволствие, упоритост.

Предизвикателството, което намирам в онези години е свързано с това, че за първи път професионалисти по здравни грижи ставаха магистри и се ориентираха дори към научна кариера, което в другите страни от Европейския съюз отдавна беше практика. Благодарение на дадените ни образователни възможности ние добивахме криле, можехме да преподаваме, да публикуваме в списания и разбира се впоследствие в нашия орган списание "Здравни грижи". Изключително голямо постижение и голямо предизвикателство за нас е отговорността, която ни даде приемането на Закона за съсловната организация на медицинските сестри, акушерките и асоциираните медицински специалисти през 2005 г. Аз и моите колеги продължихме напред по-уверени. Вече се знаеше за нас!

Но кога стана предизвикателство да работиш в собствената си държава?! В ежедневието, унесени в работата, се редуват, умората и същевременно удовлетворението от благодарните очи на пациента срещу теб.

Предизвикателство е да четеш историята на сестринството и да знаеш, че всички ние сме наследници на много велики жени, и на една от най-великите - Флорънс Найтингейл, а ни се налага ежедневно да се опитваме да покажем колко сме

значими и как заслужаваме по-голямо уважение, статут, заплащане - и то в собствената си страна! При всяка една възможност, поздрав или среща със студентите им казвам: "Останете в България, тя се нуждае от Вас, ни се нуждаем от Вас." И? Започвам да се притеснявам от въпроса "Защо?". Дали, защото все по-често колегите до мен навършват години и си тръгват за достойно заслужена почивка и те младите идват да ги заместят, дали защото ще вляят нов хъс и ентузиазъм? А друго, какво друго?! Те заминават! Предизвикателство е, че днес опорната точка в здравеопазната система е в пенсионна и в предпенсионна възраст.

Тук съм, защото искам да помогна пирамидата да се обърне отново и предизвикателство за нас да стане не желанието да извоюваме по-високи заплати и елементарни човешки потребности, а работа с все по-нови технологии, възможност за участие на по-голяма част от колегите в научни форуми извън страната, да имаме собствена документация. Искам да бъда свидетел на предизвикателството - професионалист по здравни грижи да бъде управител на ДКЦ. И още, и още!

Искам да поемем предизвикателството да излезем от апатията и да кажем - това сме ние, образованите, състрадателните, знаещите, можещите професионалисти по здравни грижи. И нека поемем това предизвикателство сега!

Есето е публикувано в Clinica.bg на 19.04.2018 г. и в Електронния бюлетин на БАПЗГ - брой 6/2018 г.